

ve spojení s nějakou zvláštní příčinou, odchýlnou od pravidelného provozu.

(Rozh. ze dne 15. května 1923, Rv II 538/22.)

Žaloba proti dráze o náhradu škody, jež byla žalobci způsobena tím, že za jízdy ve vlaku spadlo na žalobce s police zavazadlo, nebyla uznána co do důvodu po právu žádným ze soudů všech tří stolic. Nejvyšší soud uvedl

v důvodech:

Dovolací důvod Šu 503 čís. 4 c. ř. s. není opodstatněn, neboť dovolací soud posoudil věc po právní stránce správně. Pojem »příhody v dopravě« není ovšem v zákoně blíže určen, ale podle stálé a v duchu zákona prováděné praxe rozuměti jest tím každou úchytku od normálního provozu vozidel hnaných živelní silou, tedy mimořádný příběh, související se zvláštním nebezpečím provozu takovýchto vozidel. Za takovou »příhodu v dopravě« nelze však pokládati pouhou skutečnost, že spadlo v jedoucím vlaku s police zavazadlo. Železniční vozy a zejména police, určené pro uložení zavazadel, zařízení jsou tak, že při normálním pohybu vlaku, při obyčejném, pravidelném a stejnoměrném otřásání vozů nemůže řádně uložené zavazadlo spadnouti. Mělo-li tedy spadnutí zavazadla býti »událostí v dopravě« ve smyslu shora naznačeném, muselo by býti ve spojení s nějakou zvláštní příčinou, odchýlnou od pravidelného provozu. Taková zvláštní příčina však v tomto případě zjištěna nebyla, zejména nebylo zjištěno, že police, s které kufr spadl, po případě konstrukce dotyčného vozu, byla snad vadná, nebo že zavazadlo spadlo následkem prudkého, mimořádného trnutí, které při normálním provozu nebývá obvyklým, anebo že mohlo býti spadnutí kufříku nějakým opatřením žalované dráhy zabráněno, anebo snad konečně, že umístění kufříku odporovalo některému předpisu dopravního řádu a bylo drahou trpěno. Tvzení žalobce, že kufřík spadl následkem mimořádného trnutí vozu, nebylo nižšími soudy za pravdivé přijato, čímž dovolací soud jest vázán.

Čís. 2632.

Postavení dřevěného, přenosného chlívku na společném dvorku není změnou ve společné věci, nýbrž jen jedním ze způsobů řádného užívání. Druhá věta Šu 835 obč. zák. vztahuje se jak na § 834, tak i § 833 obč. zák.

(Rozh. ze dne 15. května 1923, Rv II 547 22.)

Na společném dvorku žalobkyně a žalovaného počala žalobkyně stavěti dřevěný, přenosný chlívek pro vepříky a, když jí žalovaný ve stavbě bránil, domáhala se na soudě zjištění, že jest oprávněna chlívek si postaviti a že jest žalovaný povinen to trpěti. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Podle skutkového zjištění soudu první stolice, převzatého také soudem odvolacím, jest dvorek ve spoluvlastnictví žalobkyně a žalovaného rovným dílem a obě strany ho dosud užívaly způsobem, v rozsudku procesního soudu blíže uvedeným. Jde nyní o otázku, zdali postavením dřevěného přenosného chlívku pro vepříky, v délce 2 m a šířce 1·18 m na dvorku v tom místě, kde žalobkyně před žalobou chlívek již stavěti začala, předsevzata by byla změna na společné věci, kterouž by nakládáno bylo také podílem žalovaného a která by tedy jen s jeho svolením byla přípustna (§ 828 obč. zák.), či zda jde jen o úpravu užívání a spravování společné věci, kterou v případě neshody mezi stranami může povolit soud, aniž by tím do práv druhého podílníka, nakládati volně ideálním podílem, bylo zasáhnuto (§§ 833—835 obč. zák.). Dovolatel snaží se udržeti onen názor, ale oba nižší soudy právem přisvědčily k otázce druhé. Jest samozřejmým, že současné používání téže hmotné částky dvoru oběma podílníky k různým účelům (a někdy i k témuž účelu) není vždy možným. Tak i v tomto případě každý z obou podílníků používá svého záchodu a svého dřevníku ve společném dvorku a mimo to používá žalovaný sám a výhradně místa, kde na př. stojí jeho posada na husy, nebo stojí lavice, na které husy krmí. To uznává za správné, ale neuznává již za správné, že by měla žalobkyně výhradně používatí místa, na kterém má býti postaven malý chlívek pro vepříky její. Tím nenastane ještě fyzické rozdělení dvorku po částkách mezi jednotlivé podílníky, nýbrž tím upravuje se toliko účelně způsob užívání společné věci tak, jak to hoví potřebám podílníků, aniž by tím porušeno bylo právo druhého podílníka na stejné užívání. Že pak i přes postavení chlívku bude moci žalovaný dvorku ke svým účelům právě tak užívat, jako dříve činil, zjistil již procesní soud při místním ohledání a zjištění to odvolací soud převzal, takže tím dovolací soud jest vázán, neboť jde o zjištění skutkové. Podle zjištění procesního soudu mohl by si dokonce také žalovaný podobný chlívek při svém dřevníku postavit a ještě by zbyl mezi oběma krmníky průchod 1·20 m. Postavení takového dřevěného přenosného chlívku na společném dvorku není tedy změnou ve společné věci, nýbrž jen jedním ze způsobů užívání a to užívání řádného ve smyslu §u 833 obč. zák., které do stejného práva druhého podílníka nezasahuje a které přes jeho odpor — tedy zde při rovnosti hlasů »pro« a »proti« — podle §u 835 obč. zák. může povolit soud. Tím spíše jest tomu tak v tomto případě, kde podle zjištění procesního soudu již rodiče žalobkyně v podobném dřevěném krmníku na dvorku vepře chovali, třeba že tak činili ještě před tím, než žalovaný spoluvlastníkem se stal. Nesprávným jest názor dovolatelův, že druhá věta §u 835 obč. zák. vztahuje se jen na § 834 obč. zák. a nikoliv také na § 833 obč. zák., neboť předpis ten zní zcela všeobecně a má na mysli všechny neshody podílníků při užívání a spravování společné věci, které jinak při rovnosti hlasů nebylo by možno mezi účastníky samými rozřešiti, ať již jde o užívání mimořádné (§ 834 obč. zák.) neb o řádné (§ 833 obč. zák.).